

sigten til at komme ud i Ildlinjen, hvor Kristus og hans Fjender nu skulde mødes til den afgørende Kamp.

Efter sin Kærestes Død havde han i lang Tid haft en Sky for den store Offenligheds ti tusinde Øjne. Han havde her i sin Præstegaard dannet sig sin egen stille Verden langt fra meget af det, der tidligere optog ham, en Savnets Verden ganske vist, men opfyldt af lykkelige Minder, der befolkede Tomheden. Men siden Sommeren med dens Kærlighedsskuffelse og Valgnederlag havde hans Sind været i Gæring.

... Han rejste Hovedet. Han havde hørt et fjernt Automobilhorn og genkendt Lyden. Det var hans Broder, der kørte forbi ude paa Hovedlandevejen.

I sin opløftede Sindsstemning fulgte han Lyden med fremvældende Taarer. I to Maaneder havde han ikke talt med Broderen. Undertiden havde han paa Frastand set hans Vogn men med Forsæt undgaaet et Møde. Men den Tanke, at de maaske nu skulde skilles — og skilles uforsonede — fik hans Hjerter til at strømme over.

„Aa, Povl — Povl! Hvorfor vil du ikke høre Sandhedens Røst?“

— — —

Ude paa den brede Hovedlandevej rullede Distriktslæge Gaardbo ad Hjemmet til. Som en Trolldygte kastede hans lille Køreværk en umaadelig Lyskegle foran sig og viste en glidende Række dagklare Billeder af Landevejen med dens afbladede Popler, dens Skærbunker og Vejpytter. Taagen var dreven bort. Aftenen var lys og stille. Højt oppe jog nogle mørke Skyer i rasende Fart henunder Stjernehimlen som Røg fra en Verdensbrand et Sted langt borte.

Da Doktoren kørte forbi Landsbyen, havde han vendt Blikket ned mod Præstegaarden og set Lys i Broderens Vinduer. Hans Tanker var endnu hos ham. Uvilkaarligt saae han op til *Kassiopeia*, der var det Stjernebillede, de som Drengene mest havde elsket. Det var jo her, Tyge Brahes forsvundne Stjerne havde straalet, og de drømte dengang begge to om at blive store Astro-
nomer, der ligesom deres berømte Landsmand opdagede nye